

Ännu mera motgång

Semesterresan hade hittills gått perfekt. Ner till kontinenten hade de tagit sig på två dagar, och rullade nu i god fart mot gränsen mellan Frankrike och Spanien. AC:n brummade i den lätt begagnade Volvon, och det var behagligt svalt i kupén. Temperaturmätaren skvallrade om att dagen skulle bli varm, det var redan 26 grader vid vägbanan.

De tog sig en espresso vid ett vägkafé innan de svängde av motorvägen vid Perpignan. De hade tänkt ta en lugnare och förhoppningsvis vackrare lokalväg upp mot bergtrakterna omkring Andorra, innan de sen avslutade resan med att ta sig ned via Zaragossa och ut mot spanska kusten. De skulle sen bara lata sig och ligga still några veckor i huset de hyrt i Torrevieja.

Torbjörn körde, medan det var Laila som läste kartan. Båda var i 40-årsåldern, såg hälsosamma och fräscha ut. Torbjörn hade en skarpskuren profil, mörkt brun kalufs och blå ögon som han dolde bakom rejäla RayBan glasögon. Laila var ljus, med lockigt hår och grönt hårband, och hade världens godaste skratt när hon var på gott humör.

Hemma hade de ett väl inrutat liv, som väl knappast hade föranlett någon kampmedalj från Feministiskt Initiativ direkt. Istället grundade sig fördelningen på att den som var bäst på eller gillade något bäst, också var den som tog ett större ansvar för de uppgifterna. När det gällde allt som hade med bilkörning att göra tyckte Torbjörn dock att kvinnor inte riktigt platsade bakom ratten, men dessvärre ansåg han även att de hade någon defekt som gjorde dem olämpliga att vara kartläsare. Men eftersom han skulle köra, fanns ingen annan lösning än att Laila fick vara vägvisare. Han var dessutom av uppfattningen att GPS-apparater bara var till för mesar.

Det gick strålande i drygt två dagar.

"Jag hittar inte den här byn på kartan" utbrast Laila. "Det har varit nåt skumt nu ett bra tag. Avtagsvägar och vägskyltar stämmer ju inte." Laila såg olycklig ut, och gestikulerade med kartan i handen.

"Såg du om vi åkte igenom Sernaca förut?" frågade hon.

"Fan att det ska va så svårt jämnt" fick Torbjörn ur sig med sammanbiten röst.

"De e inte så lätt, motorvägen gick ju bra, men här stämmer det ju inte med kartan längre."

"Det gör det visst. Du får väl skärpa dej lite. Jag stannar till här framme vid bron, så får jag se." Han pustade och stånkade, och lät rätt överlägsen. Laila slog ner blicken, kände sig ledsen över att hon inte visste riktigt var de var, men började även känna sig lite förbannad på Torbjörns kaxiga attityd.

De stannade till vid vägkanten. Torbjörn bläddrade med kartan, mumlade högt ett par gånger, himlade med ögonen, blängde lite menande åt hennes håll, och gjorde sig klar att utdela domen.

"Shit Laila, här borta vid Vizense har du ju kört helt åt helvete, precis åt fel håll ju." Han tittade anklagande på henne och slog ett stumt pekfinger mot kartsidans nedre del, förmodligen just där Vizense låg, antog Laila.

"Det har jag så fan heller. I så fall e de du som har kört annorlunda än vad jag har sagt, så det så!" Hon slog demonstrativt armarna i kors över bröstet för att markera sitt ogillande, och höll blicken stint mot bron.

"Ja, nu börjar vi inte käfta här, de e ju semester i alla fall" avgjorde Torbjörn, och fortsatte.

"Nu gör vi så här. Du kör, och jag tar kartan. Annars kommer vi ju fan aldrig fram till Andorra." Han uttalade orden med all mansgrisig pösnöjdhet han kunde uppbringa.

Hon sa inte ett ord, öppnade bara dörren och steg ur. De bytte sida, och fortsatte färden.

"Nu svänger du runt vid rondellen här, vi ska ju åt helt andra hållet. Jävla tur att jag upptäckte det här i tid. Allt ska man hålla i, fy fan asså. Sväng runt då!"

"Jaja, jag håller ju på" fräste Laila.

Efter någon timmes färd började det att skymma. Mötande bilar svepte med sina strålkastare framför dem, och de såg inte längre landskapets konturer. Till råga på allt hade det även börjat duggregna, och de nötta torkarna skrapade mot rutan med en envetet gnällig ton, och lämnade sega ränder i rutan, så att sikten blev oskarp. Semesterkänslan var som bortblåst.

Torbjörn satt med sin lilla Maglite och lyste mot kartbladet. "Nu e vi snart framme vid avtaget" förklarade han med sin nasala messerschmidt röst. Laila rös. "Jävla skitgubbe" tänkte hon.

Hon saktade in vid hastighetsskylten, men hann precis se stadsskylten virvla förbi i ögonvrån. Det tog någon millisekund innan insikten kom till henne. Skrattet bubblade upp i halsen på henne, medan hon ställde sig på bromsen.

"Såg du skylten?" skrek hon.

"Jaa, det måste va nåt fel här" kom det från Torbjörn, nu med lite tvekande röst.

De var ensamma på vägen nu. Hon backade de 40 meter som behövdes för att komma förbi och framför stadsskylten. Strålkastarna lyste obarmhärtigt på den reflekterande ytan.

"Välkommen till Perpignan"

Torbjörn satt tyst, med ett krampaktigt grepp om kartan. Laila vände sig mot honom, klappade hans kind och log. "Kom igen nu lilla gubben, tillbaka där vi började. Vi gör ett försök till."

@

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elina Vacker med Poeter.se id #38005 innehar upphovsrätten